

CHƯƠNG 7:

Liên tiếp ba hôm, Vân Lâu cứ sáng đi tối về, thả rong đến các danh lam thắng cảnh gần thị xã Đài Bắc. Bây giờ chưa đến ngày tựu trường, cũng nên rong chơi cho biết, Vân Lâu đã làm đúng theo ý của ông Dương. Và lại... Thúy Vi mời mà từ chối thì bất lịch sự. Nhưng nguyên nhân chính, Lâu hiểu không phải nằm ở hai lý do trên mà là vì... chàng muốn trốn tránh một người, Hàn Ni! Phải, những cuộc du ngoạn núi Dương Minh, hồ Bích Đàm, Kim Sơn, Dã Liễu, Bắc Đầu, núi Quan âm... đều là những cuộc chơi thích thú, ở Hương Cảng dễ gì tìm được bóng núi xanh rì? Ba hôm dạo cảnh là ba hôm đáng tiền. Nhất là bên cạnh lại có Thúy Vi, một người con gái yêu đời, vui vẻ, luôn luôn lôi cuốn người chung quanh. Họ như đôi cánh bướm không rời. Vân Lâu không để ý điều đó, nhưng Thúy Vi thì trái lại rất sung sướng.

Cuộc vui kéo dài, đến lúc mệt mỏi trở về nhà là đã đến giờ dùng cơm tối. Ba ngày liền không trông thấy mặt Hàn Ni. Buổi sáng thứ tư vừa cùng Thúy Vi ra cửa, Lâu đã nhìn thấy Hàn Ni yên lặng ngồi đợi. Khi cánh cửa khép kín lại, Vân Lâu cảm thấy như nổi cô đơn bị nhốt kín bên trong.

Chiều tối trở về, giấc ngủ chưa đến là đã nghe có tiếng đàn réo rắt bên dưới. Bản Tình khúc thứ hai của Chung Gia Lợi. Tiếng đàn dồn dập như bão táp, như mưa sa khiến tâm hồn người xao xuyến. Vân Lâu nghe có nhiều đoản khúc dạo sai. Hôm nay Hàn Ni sao thế? Vân Lâu ngồi lên nghe kỹ. Đó không phải là tiếng đàn mà chỉ là những cơn hồn oán trút xuống phím đàn. Có phải Hàn Ni chẳng? Chắc chắn là nàng, vì trong nhà này không có người thứ hai nào khác mà lại thích đàn trong đêm khuya. Nhưng tại sao nàng không dạo những nhạc khúc dịu dàng?

Vân Lâu cố gắng trầm tĩnh, cố gắng đè nén cơn thèm khát, cố gắng cho mình đừng vùng chạy xuống với Hàn Ni. Lời nói hôm nào của bà Dương vẫn còn vang bên tai. Không thể được, vì ta không thể chứng minh cho mọi người thấy rằng ta trong sạch. Nhưng ta có trong sạch không? Hình ảnh của Hàn Ni đã khắc quá sâu trong tim não tạ Vân Lâu cố trốn khỏi cảm dỗ. Không thể được! không thể được!

Đau khổ, hai chữ đó là nguyên nhân làm tim Vân Lâu nhói đau, ngã người lại giường, úp đầu vào gối chàng tự nhủ:

- Ngủ đi, đừng nghe tiếng đàn đó nữa!

Như để trả lời Vân Lâu, tiếng đàn đột nhiên ngừng lại. Vân Lâu giật mình, tại sao bản nhạc chưa dứt mà tiếng đàn lại ngưng nửa chừng? Vân Lâu lắng nghe, yên lặng đợi chờ, nhưng sao lại yên lặng thế này? Không chịu đựng được, chàng trỗi dậy lắng tai nghe. Không có tiếng chân di chuyển, cũng không có bước chân nào lên lầu. Thế Hàn Ni làm gì bên dưới?

Sự im lìm như nổi chết, không khí hoang mang vây chặt Vân Lâu. Chịu không nổi nữa, chàng bước xuống giường, tìm đôi dép bước ra cửa.

Dưới lầu, ánh đèn vẫn còn sáng, như vậy bên dưới vẫn còn người. Vậy thì tiếng đàn Vân Lâu đã nghe không phải do ảo giác. Không ngăn được tò mò, chàng bước nhanh xuống lầu.

Hàn Ni! Nàng vẫn còn đó, vẫn chiếc áo ngủ màu trắng, nàng ngồi bất động trước đàn dương cầm, như đang ngủ mê. Nắp đàn đã đóng.

- Hàn Ni!

Vân Lâu gọi tọ Người thiếu nữ vẫn không nhúc nhích. Nàng đã ngắt xiu rồi chẳng? Bàn tay tử thần đã đón nàng đi rồi chẳng? Vân Lâu hoảng hốt, nắm lấy vai Hàn Ni lay mạnh:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Đột nhiên người thiếu nữ ngẩng đầu lên ngơ ngác:

- Trời! Anh làm tôi hết hồn!

- Cô mới làm tôi hết hồn chứ! Vân Lâu như trút được cả gánh nặng. Nhưng khi nhìn xuống gương mặt trắng xanh của Hàn Ni, nổi vui chợt tắt. Những giọt nước mắt còn in vết trên mi.

- Hàn Ni! Cô làm sao thế?

Hàn Ni không trả lời, chỉ đưa đôi mắt buồn nhìn lên, những hạt lệ lấp lánh dưới ánh đèn. Gương mặt cô đỏ khiến tim Vân Lâu đập mạnh.

- Sao vậy? Ai làm gì cho Ni buồn? Nói tôi nghe đi!

Tay Vân Lâu vẫn giữ lấy đôi vai người con gái dễ thương, vỗ về:

- Nói đi Hàn Ni! tại sao Hàn Ni khóc? tại sao lại ngồi một mình ở đây khóc?

Đôi mắt Hàn Ni chớp nhanh, nàng cúi nhìn xuống. Một phút yên lặng, nàng ngẩng lên e ấp nói:

- Cô ấy đẹp, khỏe mạnh lại dễ thương quá, phải không anh?

Vân Lâu không hiểu, hỏi lại:

- Ai?

- Thúy Vi đó!

À! Vân Lâu chợt hiểu. Chỉ vì thế mà Hàn Ni khóc hay sao? Khuôn mặt nàng xanh xao, ánh mắt đọng những giọt lệ lóng lánh trông thật đáng thương.

- Hàn Ni! Dưới mắt tôi không có ai đẹp và dễ thương hơn Ni hết.

Hàn Ni lắc đầu:

- Tôi không cần biết. Bây giờ tôi chỉ mong mình có đủ sức khỏe như Thúy Vi thôi.

Vân Lâu nhìn đăm đăm người con gái trước mặt, không khí như ngưng đọng lại, một lúc chàng lấy khăn ra, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên má Hàn Ni.

- Hàn Ni, Hàn Ni đừng thán phục Thúy Vi quá như thế. Tôi thấy Hàn Ni hơn Thúy Vi nhiều, Hàn Ni đàn giỏi này, hát hay này. Sao Hàn Ni không hãnh diện với tài mình, mà lại đi thèm thường với địa vị của người khác như vậy? Nào, bây giờ Hàn Ni đừng khóc nữa nhé, khóc nhiều sưng mắt cho xem. Bây giờ Hàn Ni đàn cho tôi nghe đi!

Hàn Ni ngược mắt nhìn lên, màu hồng hiện lên má nàng.

- Anh nói dối!

- Không, tôi không dối đâu, Hàn Ni không muốn đàn cho tôi nghe sao?

- Muốn lắm chứ!

Nấp đàn được mở ra, mắt Hàn Ni long lanh:

- Anh muốn nghe bản nào?

- Mộng Áo Khúc đi, hai lần nhé!

Bản này của Schumann, bản nhạc truyền cảm nhất. Mười ngón tay thiên nghệ của Hàn Ni bắt đầu lướt nhẹ qua các phím ngà mà mắt nàng vẫn không rời khuôn mặt của Vân Lâu. Bản nhạc được dạo lại lần thứ hai, rồi lần thứ ba... Mãi đến lúc Vân Lâu đưa tay chặn lên những ngón tay mềm.

- Thôi đủ rồi, em có mệt lắm không?

Mắt Hàn Ni vẫn sáng:

- Em không mệt và không bao giờ biết mệt nếu anh vẫn thích nghe.

Vân Lâu không biết nói gì. Chưa có người con gái nào làm chàng xúc động mạnh như vậy.

- Bây giờ anh muốn em đi ngủ, khuya rồi, em đi ngủ đi nhé?

- Nếu anh muốn em sẽ làm ngay.

- Vâng, anh muốn thế.

Vân Lâu trùi mền nhìn nàng. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng vẫn còn nằm trong tay chàng.

- Bao giờ em khỏe, anh đưa em đi chơi nhé!

- Điều đó khỏi phải nói.

- Vậy thì em sẽ đi ngủ ngay.

Hàn Ni đứng dậy, vương vấn không muốn rút tay ra. Nàng quay lưng bước lên lầu, Vân Lâu bước theo. Đột nhiên Hàn Ni ngừng lại, quay sang Vân Lâu:

- Ngày mai anh đừng... ra phố nữa nhé?

Vân Lâu chưa kịp trả lời, Hàn Ni tiếp:

- Anh ở nhà đi, em sẽ đàn thật nhiều cho anh nghe, bản Mộng Áo Khúc nhé, anh chịu không?

Tim Lâu đập nhanh trước lời vùi vĩnh nũng nịu của người thiếu nữ.

- Vâng, anh phải ở nhà thưởng thức tiếng đàn của em chứ!

Ánh mắt Hàn Ni lộ rõ nét vui sướng, nàng đèn đáp cho Lâu bằng một nụ cười dễ thương. Lâu chợt hối tiếc những ngày lông bông ngoài phố. Hàn Ni cô đơn thật, bà Dương đã làm. Hàn Ni vẫn đứng yên trên lưng chùng cầu thang nhìn chàng:

- Anh tốt với em quá, thôi em đi ngủ nhé!

Nói xong, cô bé sung sướng chạy nhanh lên lầu. Đến đầu cầu thang nàng lại quay lại:

- Ngủ ngon anh nhé!

- Em cũng ngủ ngon.

Vân Lâu vẫy tay. Bóng Hàn Ni khuất rồi chàng mới tắt đèn trở về phòng. Nằm trên giường chàng trần trọc mãi vẫn không ngủ được.

Buổi sáng, khi xuống dùng điểm tâm, thật bất ngờ, Hàn Ni đã ngồi trên bàn ăn từ bao giờ. Trao đổi với nhau một cái nhìn thật nhanh với nụ cười trong lành, đột nhiên Vân Lâu cảm thấy rằng giữa chàng và Hàn Ni có một sự cảm thông đặc biệt, sự cảm thông bằng trực giác. Nụ cười của Hàn Ni chứa đầy sự mong mỏi, vui sướng, hòa nhã và được an ủi.

Vân Lâu nói:

- Hàn Ni, thật hiếm hoi được gặp Hàn Ni buổi sáng, Hàn Ni đẹp như hạt sương sớm mai vậy.

- Bắt đầu từ hôm nay, mỗi sáng tôi sẽ xuống đây dùng điểm tâm.

Bà Dương chen vào:

- Không cần dậy, mẹ muốn con phải ngủ nhiều một tí.

Thúy Vi nháy mắt với Vân Lâu:

- Hôm nay có chương trình gì chưa?

Vân Lâu ngạc nhiên:

- Chương trình gì?

Hàn Ni liếc thật nhanh về phía Vân Lâu, trong khi Thúy Vi vừa ăn vừa nói:

- Chúng ta đến Chi Nam Cung nhé, đến chiếc miếu to đó, tôi cam đoan anh sẽ thích thú lắm.

Vân Lâu liếc nhanh về phía Hàn Ni, cô bé đang cúi xuống nhìn chén cơm.

- Thôi, hôm nay không đi, hôm nay ở nhà đi, mấy hôm liền lò mò đi mãi cũng mệt, nghỉ ở nhà một hôm cho mát mẻ.

Thúy Vi thật thà:

- Nếu muốn mát mẻ, mình đi Kim sơn bơi đi. Dượng ơi, hôm nay xe có kẹt không?

Ông Dương cười:

- Nếu các cháu cần tôi cho mượn một ngày vậy, nhưng với điều kiện là Thúy Vi không được lái nhé, cô không có bằng có thể gây rắc rối.

Quay sang Vân Lâu ông Dương nói:

- Bác tin cháu.

Thúy Vi thích chí hét:

- Vậy là nhất rồi, anh Lâu, anh có quần tắm không? Nếu không mình đến Thảm Dương mua vậy?

Nụ cười đã biến mất trên môi Hàn Ni, Vân Lâu chợt thấy niềm vui cũng mất, nắng đã tắt.

- Thôi, hôm nay tôi không muốn đi đâu hết, ở nhà để sửa soạn bài vở, sắp khai trường rồi. Bác có cần đi đâu cứ đi, hôm nay cháu ở nhà.

Thúy Vi ngạc nhiên rồi đôi mày cô ta xụ xuống. Vân Lâu bút rút. Nhưng thật nhanh nụ cười lại hiện lên môi người thiếu nữ vui tính. Chuyện kể như không còn gì phải bận tâm.

Ông Dương nhìn Vân Lâu không nói gì cả. Đối với việc đi hay không của bọn trẻ không đáng để ông phải lo nghĩ. Hàn Ni liếc nhanh qua Vân Lâu, nụ cười phớt nhẹ trên đôi má hồng. Vân Lâu giả vờ nhìn sang nơi khác, bà Dương đặt chén cơm xuống, hết nhìn Hàn Ni lại nhìn sang Vân Lâu.

Bữa cơm sáng rồi cũng xong, Hàn Ni đặt chén cơm xuống, bước ra phòng khách, lập tức có tiếng đàn vọng vào. Vẫn bài Mộng Áo Khúc. Tiếng đàn thoảng tan trong không khí.

Vân Lâu đứng lên bước ra phòng khách, ngồi nơi sa lông, Hàn Ni quay lại nhìn chàng với nụ cười nhẹ, những ngón tay thon lướt nhanh trên phím đàn.

Bà Dương bước tới, ngồi đối diện với Vân Lâu, chăm chú nhìn gã con trai trước mặt. Lâu! Cháu làm rồi, cháu làm sao hiểu được tình yêu nào mà không gặp sóng gió? Bà muốn gào lên, nhưng không nói thành tiếng. Lâu, cháu điên rồi!

Vân Lâu ngược mắt nhìn lên, chạm ngay tia mắt bén của bà Dương, chàng ngượng nghịu cúi nhìn xuống ngay. Đôi mắt như trách móc, hờn giận. Người con gái đang dạo đàn, chiếc vai gầy yếu đuối, cô độc... Những ngón tay lướt nhanh trên phím đàn. Không, không thể được, ta không có quyền... Nhưng làm

cho người con gái kia khổ đau càng tàn nhẫn hơn... Nhưng cũng không, không được... Hàn Ni phải hưởng thụ cuộc đời vui vẻ, sung sướng, nàng không thể đau khổ, u buồn...

Bản nhạc vừa dứt, Hàn Ni quay nhanh lại với ánh mắt thật nồng ấm nhìn Vân Lâu, xong lại đàn tiếp tục.

Những âm thanh ngọt và trầm ấm. Vân Lâu lắng tai nghe với tất cả tâm hồn. Bà Dương ngồi đấy, bà đã nhìn thấy tất cả. Chuyện phải đến đã đến. Nỗi lo sợ tràn ngập tim óc bà. Quay nhìn ta ngoài trời, bà chợt nghĩ đến định mệnh.